

FEM KUNSTNERE DU SKAL KENDE LIGE NU

Skæve træer, en krop som en topatlet, hammershøiske kunstfotografier, flyvende draperet silke og lyden af et rum. Kom med ind i ateliererne hos **Anna Bjerger, Rune Bosse, Trine Søndergaard, Ursula Nistrup** og **Lea Guldditte Hestelund**, som alle er værd at holde øje med lige nu

AF Anne Jydby Absalonsen FOTO Kavian Borhani
HÅR & MAKEUP Lulu Hoa Bokkeheuser & Julie Prodel

TRINE SØNDERGAARD

Hun blev kunstfotograf, fordi hun syntes, det var for ensomt at stå med pensel og lærred – og hun manglede noget at gemme sig bag. I dag udstiller Trine Søndergaard over hele verden og har vundet international anerkendelse for sine smukke kunstfotografier

At fotografere har været en måde for mig at sige noget på, jeg ikke kunne sige med ord, noget, jeg kunne se og mærke, men ikke beskrive med ord. Jeg ville gerne have været rigtig kunstner med pensler og lærred, men det var for ensomt, og der var ikke rigtig noget at gemme sig bag. I fotografiet bruger jeg andre mennesker, der er en forside og en bagside, jeg kan sige noget og undersøge ting, som er mig nær uden at føle mig fuldstændig afklædt.

Der er noget interessant over at blive ældre, over alderen. Det handler billederne, der er med på udstillingen 'Ansigt til ansigt' på Thorvaldsens Museum, meget om. Om usynligheden, der kommer med tabet af skønhed. Forandringerne, der går så langsomt, at det er umuligt at sige, hvornår de indtræffer. Hvornår skete det? Det er umuligt at sige – men det optager mig. Også helt personligt. Hver dag ser jeg jo mit ansigt i spejlet.

Til min kommende udstilling har jeg sat mig for at lave nye værker. Den er på Gl. Holtegaard, hvor jeg har hele bygningen til rådighed, og hvor jeg sidste år i oktober plukkede æbler i barokhaven, der omgiver museet, en gammel æblesort, der hedder Borgherre. De æbler har jeg fotograferet over et år i deres forrådnelse og dødsproces. Nu er de helt statiske, der sker ikke mere med dem. Så udstillingen kommer til at handle om tid, om at kigge på tiden fra forskellige vinkler – tror jeg. Jeg har også fotograferet nogle kjoler fra egnen, som er fra omkring 1750. De er pakket ind i silkepapir, så man ikke kan se dem, men ser lag på lag.

Jeg kigger på, hvordan vi gemmer, hvad vi gemmer, hvem vi gemmer for? Jeg er meget optaget af det, vi kender i dag, det, der er blevet i historien og kulturen, også det, der er sorteret væk, glemt – kvinder, historier og positioner. Kvindernes historie er ikke skrevet endnu. I mit arbejde har det med egnsdragterne (dragter, hovedbeklædninger, tekstilhåndværk) været at rette blikket mod noget, der ikke er vægget særligt meget, nærmest glemt eller på vej ud af historien, men som repræsenterer kvindehistorie, og som har betydning og relevans. Det er en måde at trække tråde tilbage og forbinde dem, vi er i dag, med dem, der har været før os.

Der er helt sikkert en melankolsk grundstemning i mange af mine arbejder. Det kommer bare, at det er lidt dark. Fordi det er noget eksistentielt, nogle afsøgninger og spørgsmål, jeg stiller mig selv, bl.a. om det, vi ikke vil se.

Det gælder serien 'Reflections', hvor man ser unge piger sidde med et spejl i hænderne og foran ansigtet. Spejlet reflekterer ingenting og danner hul i billedet og personen. Billederne stiller spørgsmål til, hvad og hvordan vi er. Der er jo så megen munterhed andre steder, den er ikke så svær at finde. Særligt i portrætter, som jeg arbejder meget med, er vi vant til at se blikke og øjne, men jeg undersøger så, hvor svært det kan være at være i en relation, være i verden. Altså hvad viser jeg, hvad viser jeg ikke? Denne holden tilbage og den deling er interessant at arbejde med i portrættet som genre. Hvornår er der et billede, og hvornår er der ikke et billede? Hvilke forventninger har vi til et billede? Det gemte, mellemrummene, de små stemninger, alt det, der er svært at sætte ord på, optager mig.

Hammershøi er en kæmpe inspiration og en yndlingskunstner, og jeg husker tydeligt de første møder med hans kunst på Statens Museum for Kunst. I dag oplever jeg det mere som et fællesskab. Jeg føler mig beslægtet med hans udtryk og hans tungsind, men jeg har aldrig sat mig for at lave parafraaser over hans værker, det er egentlig bare opstået. Alle interiørbillederne af f.eks. rum og døre, som bl.a. er med på en stor udstilling i Tyskland dette efterår og på udstillingen i Sverige, hvor jeg er meget optaget af den tilstand af venten, som de her bygninger befinder sig i. De står bare og venter på noget. I årevis. Og jeg har fundet stor tilfredsstillelse og genklang i at gå på opdagelse i den tilstand.

Da jeg var yngre, havde jeg så travlt og ville lave noget nyt hele tiden, men der er noget ved at gå tilbage til de ting, jeg har lavet tidligere og fortsætte tidligere serier eller bygge videre på dem. Jeg har f.eks. lige lavet nogle flere guldnakke-billeder (guldnakker er en slags kyse, red.), fordi muligheden bød sig, og jeg fik adgang til nogle museumsarkiver. På den måde arbejder jeg videre med serien 'Hovedtøj', der viser forskellige former for historisk hovedbeklædning, kvinder har brugt forskellige steder i landet. På den måde bevæger tingene sig lidt frem og to tilbage, med afstikkere ind i mellem.

Fotografi er noget, der fæstner og standser tiden, og der er noget omkring fotografi og tid, som er meget spændende. At sætte tiderne sammen, f.eks. Hvad sker der, når man henter noget op fra tidssuppen og får det til at gå i forbindelse med noget eller nogen i dag? Den spænding arbejder jeg med, men også med det møde og den harmoni, der opstår, hvor tingene bliver vægget og danner nyt.

A woman with short brown hair, smiling, stands in a construction site. She is wearing a long, black, long-sleeved dress with a gold zipper and black boots. She is holding a camera with a lens. The background shows a large, light-colored building under construction with a complex network of metal scaffolding. The floor is concrete and there are some construction materials and a pallet visible in the distance.

“Jeg ville gerne have været rigtig kunstner med pensler og lærred, men det var for ensomt, og der var ikke rigtig noget at gemme sig bag”

I december åbner Dunkers Kulturhus i Helsingborg en soloudstilling med 140 af Trine Søndergaards værker fra de seneste 15 års produktion, herunder serierne om hovedbeklædninger og guldnakker, og til februar viser hun nye værker på Gl. Holtegaard.

BIO

Trine Søndergaard har udstillet en lang række steder, både herhjemme og i udlandet, og siden hun blev uddannet kunstfotograf fra Fotoskolen Fatamorgana, har hun vundet priser og anerkendelser for sine værker, der ofte skaber rum for, at fortiden og nutiden kan mødes og skabe nye betydninger. Hun er medlem af kunstnersammenslutningen Grønningen og repræsenteret af Martin Asbæk Gallery.